

Jongeren en heemkunde: een contradictio in terminis?

Start artikelenreeks door ‘Werkgroep Jongeren en Heemkunde’

Toen Rob Bartholomees uitgenodigd werd om op de cursus ‘Vrijwilligers Rekruteren’ de jongerenwerking van de Heemkundige Kring van Tervuren toe te lichten, groeide bij hem het idee om verder na te denken over de jongeren in de heemkundige sector. Als op één na jongste lid van de algemene vergadering van Heemkunde Vlaanderen stelde hij voor om een ‘Werkgroep Jongeren en Heemkunde’ op te richten binnen Heemkunde Vlaanderen. De jonge leden van de algemene vergadering (jonger dan 35 jaar) en de jonge medewerkers van Heemkunde Vlaanderen werden uitgenodigd om hier aan mee te werken. Bedoeling van de werkgroep is om na te denken over hoe meer jongeren bij heemkundige kringen betrokken kunnen worden én om binnen Heemkunde Vlaanderen een jongerenwerking op te zetten op landelijk niveau door jongeren die actief bezig zijn met heemkunde samen te brengen.

De werkgroep verkoos om van start te gaan met een artikelenreeks in Bladwijzer met tips en goede voorbeelden over jongeren en heemkunde. Dit artikel is het eerste in de reeks. Bedoeling is getuigenissen te brengen van jongeren die na of tijdens hun studies een (al dan niet blijvend) engagement opnamen in een heemkundige kring of een lokale erfgoedvereniging. Waarom gingen ze bij de heemkundige kring? Hoe kwamen ze ermee in contact en hoe werden ze ontvangen? Wat waren hun leukste ervaringen? Wat is de meerwaarde van hun engagement voor henzelf en de vereniging? Hoe zien ze hun vrijwilligerswerk voor de lokale erfgoedvereniging evolueren of waarom hebben ze het moeten stopzetten? En wat roept de term ‘heemkunde’ bij hen op? De leden van de werkgroep werden reporters voor Bladwijzer en legden dit vragenlijstje voor aan jonge heemkundigen. Deze getuigenissen geven aldus een genuanceerd beeld van vrijwilligerswerk door jongeren binnen de heemkundige erfgoedgemeenschap. Bovendien wordt het verwachtingspatroon

van die jongeren en de verhouding tot de verwachtingen van andere heemkundigen ook mooi geïllustreerd.

Brecht Demasure (°1987) Heemkundige Kring Den Hert Ingelmunster

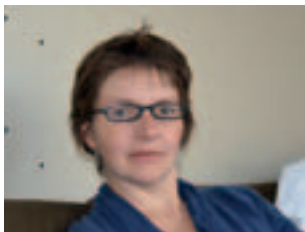

“Het eerste contact met de Heemkundige Kring Den Hert Ingelmunster dateerde van 2006. Toen maakte ik voor een seminarie een beperkt archiefonderzoek over de eigen gemeente. Ik werd hartelijk ontvangen door de voorzitter van de kring en kreeg veel informatie. Bovendien werd ik uitgenodigd op een informatievergadering waar de heemkring besliste om een herstart te nemen. Samen met nog een aantal geïnteresseerden werden we tijdens de eerste vergadering getroffen door het enthousiasme van de oudere bestuursleden. Ze ontvingen ons met open armen en waren bereid hun kennis te delen. Prompt werd ik gevraagd of ik bereid was om penningmeester van de kring te worden. Na een korte aarzeling, ging ik op het aanbod in. Ik had voor mezelf al besloten om een actievere rol te spelen in het culturele leven van de gemeente.

Als nieuw bestuurslid werd ik ook opgenomen in de redactieraad. Gaandeweg raakte ik meer geïntegreerd in de groep. Zo hielp ik mee met de uitgave van de tijdschriften (2007-2010), de organisatie van de provinciale heemdag in Ingelmunster (2009) en diverse historische rondleidingen in de gemeente. Onze heemkring verleent ook jaarlijks zijn medewerking aan de organisatie van De Nacht van de Geschiedenis, Erfgoeddag en Open Monumentendag. Telkens neem ik een bepaalde taak op mij.

Toch verloopt niet alles even vlot. Net zoals (bijna) elke heemkring is onze vereniging aan een sterke vergrijzing onderhevig. Heel wat bestuursleden zijn niet meer actief. De mensen die er vijf jaar geleden bijkwamen (waaronder mezelf), hebben moeite om het engagement in de heemkring te vergroten. Ikzelf werk als projectcoördinator bij het Centrum Agrarische Geschiedenis te Leuven waardoor de relatie met het thuisfront niet altijd eenvoudig is. In 2011 werd ik wel lid van de Raad van Bestuur van erfgoedcel TERF (regio Roeselare) waarin we een aantal van onze activiteiten kaderen. Zo probeer ik toch mijn steentje bij te dragen voor de kring.”

Eleke Langerart, (°1978) Heemkundige Kring Het land van Nevele

“Ik studeerde geschiedenis aan de UGent van 1996 tot 2000. Onmiddellijk daarna ben ik bij de Heemkundige Kring ‘Het Land van Nevele’ gegaan, uit interesse voor het lokale erfgoed. Ik las hun tweemaandelijks tijdschrift al een tijdje, en toen de voorzitter me aansprak, hij kent mijn ouders, ben ik toegetreden. Ik werd er zeer vriendelijk ontvangen en de bijeenkomsten waren gezellig en enorm interessant, maar eigenlijk ben ik er maar één of twee jaar bij gebleven.

Ik was er de enige vrouw én de enige jongere. Daarnaast woonde ik pas in Gent, vond ik mijn eerste job, was ik actief in het verbond van de Chiro en had ik nog andere hobby’s. Uit tijdsgebrek kon ik niet veel bijdragen aan de werking, de ouderen hadden tijd om overdag uren in archieven te snuisteren en boeken te lezen. Ik heb maar één artikel geschreven voor het tijdschrift, en zat ook in de werkgroep Open Monumentendag, wat wel heel fijn was om te doen. Ik ben ervan overtuigd dat jonge mensen iets kunnen betekenen in een heemkring, maar het is leuker als je het met enkele jongeren samen kan doen. Nu blijf ik het volgen vanop een afstand, de interesse blijft. Maar ik heb nog veel andere engagementen, drie kleine kindjes, een voltijdse job en een verbouwing die veel tijd vraagt. Maar misschien neem ik de draad ooit weer op.”

Griet Claerhout (°1986) Juliaan Claerhout-kring Wielsbeke

“Mijn eerste vergadering met de Juliaan Claerhout-kring was er één om niet snel te vergeten. Ik had het gevoel dat de gemiddelde leeftijd in één klap met tien jaar daalde. Hoe was ik hier ook alweer beland? Juist ja, in het kader van mijn opleiding Geschiedenis kreeg ik de opdracht om een facet van de lokale geschiedenis te bestuderen. Te rade gaan bij de lokale heemkundige kring was dan ook een voor de hand liggende onderzoeksstrategie. Uit dankbaarheid voor hun hulp, en omdat mijn interesse in lokale geschiedenis door deze oefening meer dan ooit opflakkerde, besloot ik om lid te worden van de Juliaan Claerhout-kring. Hoezeer ik het cliché over heemkundigen ook wil ontcrachten, toch bestaat ook onze heemkundige kring vooral uit een iets ouder publiek. Betekent dit dat onze vergaderingen een excuus zijn om gezellig herinneringen op te halen aan die ‘goede oude tijd’? Zeker niet – al moet ik eerlijkheidshalve toegeven dat sommige algemene vergaderingen vroeger eerder aaneenschakelingen van anekdotes dan van beslissingen leken. Daarom worden er sinds kort kern- en redactievergaderingen georganiseerd, waarbij de ‘jonge garde’ knopen doorhakt omtrent o.a. de inhoud van de publicaties. De oudere leden worden echter niet buiten spel gezet. Hun anekdotes (en vooral hun enthousiasme) zijn immers niet enkel onontbeerlijk voor onze tweejaarlijkse publicatie, maar komen ook van pas tijdens de archivering van onze bronnen. Een synergie tussen jong en oud – het zijn immers die ouderen die de heemkundige kring opgericht en grootgebracht hebben.”

“Mijn eerste vergadering met de Juliaan Claerhout-kring was er één om niet snel te vergeten. Ik had het gevoel dat de gemiddelde leeftijd in één klap met tien jaar daalde. Hoe was ik hier ook alweer beland? Juist ja, in het kader van mijn opleiding Geschiedenis kreeg ik de opdracht om een facet van de lokale geschiedenis te bestuderen. Te rade gaan bij de lokale heemkundige kring was dan ook een voor de hand liggende onderzoeksstrategie. Uit dankbaarheid voor hun hulp, en omdat mijn interesse in lokale geschiedenis door deze oefening meer dan ooit opflakkerde, besloot ik om lid te worden van de Juliaan Claerhout-kring. Hoezeer ik het cliché over heemkundigen ook wil ontcrachten, toch bestaat ook onze heemkundige kring vooral uit een iets ouder publiek. Betekent dit dat onze vergaderingen een excuus zijn om gezellig herinneringen op te halen aan die ‘goede oude tijd’? Zeker niet – al moet ik eerlijkheidshalve toegeven dat sommige algemene vergaderingen vroeger eerder aaneenschakelingen van anekdotes dan van beslissingen leken. Daarom worden er sinds kort kern- en redactievergaderingen georganiseerd, waarbij de ‘jonge garde’ knopen doorhakt omtrent o.a. de inhoud van de publicaties. De oudere leden worden echter niet buiten spel gezet. Hun anekdotes (en vooral hun enthousiasme) zijn immers niet enkel onontbeerlijk voor onze tweejaarlijkse publicatie, maar komen ook van pas tijdens de archivering van onze bronnen. Een synergie tussen jong en oud – het zijn immers die ouderen die de heemkundige kring opgericht en grootgebracht hebben.”

Thijs Lambrecht (°1977) Heemkundige Kring De Roede van Tielt Tijdschrift Biekorf

“Het bestuur van De Roede van Tielt vroeg me om bij de kring te komen. Ik vond het interessant om wat meer te weten te komen over de geschiedenis van mijn

eigen streek. Toen ik nog geschiedenis studeerde, kwamen vooral de grote gebeurtenissen aan bod. Het was interessant om te leren hoe deze sleutelmomenten in de geschiedenis een lokale weerslag kenden. Ik kende het tijdschrift van de RvT reeds van thuis uit. Ik heb zelf voor de eerste maal contact opgenomen toen we in het kader van een oefening een familiegeschiedenis moesten schrijven. Ik was toen vooral op zoek naar publicaties in verband met de geschiedenis van de streek rond Tielt die elders niet te vinden waren of waarvan ik het bestaan niet kende.

Ik werd zeer enthousiast ontvangen want op dat moment was er nood aan verjonging. Je merkte wel dat er soms lichte spanningen waren tussen de generaties. Ik denk dat het vooral te maken had met de verschillende achtergrond van de bestuursleden. Soms hadden ikzelf en een aantal andere jongere bestuursleden de indruk dat we omwille van onze opleiding geschiedenis een beetje sceptisch werden bekeken. Uit de periode dat ik bestuurslid was heb ik wel veel contacten gemaakt die ik vandaag nog steeds onderhoud.

Mijn leukste ervaringen betreffen ongetwijfeld de vele informele gesprekken met bestuursleden en leden van de kring. Je leert er enorm veel bij en komt met mensen in contact met zeer uiteenlopende interesses. De meerwaarde voor mezelf bestond uit de kennis die ik opdeed over de geschiedenis van mijn regio en het helpen van heemkundigen en genealogen bij hun opzoekingen. Concreet heb ik voor het tijdschrift een aantal artikelen geschreven en op die manier bijgedragen tot het ‘vullen’ van het tijdschrift.

Mijn engagement bij de heemkring is al een aantal jaren afgelopen. Professioneel was het moeilijk om dit te blijven combineren. Ik hield tweewekelijks de bibliotheek open tijdens de zaterdagvoormiddag en nam deel aan de bestuursvergaderingen. Hoewel deze ervaring op zich wel leerrijk was en het ook

voldoening schonk om mensen in hun zoektocht te kunnen helpen, was het indertijd niet eenvoudig om dit te blijven doen. Heel recent ben ik wel een nieuw engagement aangegaan door lid te worden van het bestuur van het tijdschrift Biekorf dat zich richt tot de geschiedenis van West-Vlaanderen.”

Laure Beels (°1983) Heemkundige Kring Scilla

“Ik ben aanvankelijk terecht gekomen bij Scilla als ‘actrice’ tijdens onze jaarlijkse Midzomernachtwandeling. Ik werd gevraagd door Paul Vekemans omdat

hij wist dat ik gepassioneerd bezig ben met theater – ook al door mijn studies. Ik werd toen meteen echt opgenomen in de groep van medewerkers en heb dan mijn engagement vergroot in die zin dat ik een helpende hand toestak bij een aantal jaarlijkse activiteiten. Uiteindelijk heeft Patrick Anthoni, de voorzitter van Scilla, me gevraagd of ik dat ook meer ‘officieel’ wilde maken door bestuurslid te worden en de PR taken op mij te nemen. Ik heb toen aanvankelijk vooral ja gezegd omdat ik me goed voelde tussen die groep mensen en omdat het me de mogelijkheid gaf om mezelf te ontwikkelen in de lijn van mijn studies.

Doordat mijn vaste taak in de kring zo dicht aanleunt bij mijn studies, verwacht ik niet dat mijn engagement in de toekomst zal verminderen. Dankzij Scilla heb ik mezelf in die zin vooral verder kunnen ontwikkelen (opleidingen, voordrachten,...). Ik vind wel dat ik een betere balans moet zoeken tussen mijn engagement in het bestuur en mijn toegankelijkheid voor onze leden, door bijvoorbeeld meer aanwezig te zijn op onze voordrachten. Ik denk ook dat er op PR-vlak nog ‘onontgonnen gebieden’ zijn waarin wij als kring alleen maar kunnen groeien, zoals *mailings* naar onze leden.

Het is leuk dat er erkenning is vanuit onze leden voor de tijd en de aandacht die besteed wordt aan de dingen waarvoor ik het engagement ben aangegaan (zoals het tijdschrift en de affiches). Het is ook aangenaam dat ik zo gemakkelijk in het bestuur werd opgenomen – dat die mensen samen een echt team zijn, met verschillende meningen over uiteenlopende dingen, maar met heel veel respect voor ieders visie.”

Koen Cools (°1981) Heemkring De Griffioen in Dessel

“Van in de lagere school heeft het verleden en zeker ook de lokale geschiedenis me geboeid. Ik herinner me nog levendig de lessen over de geschiedenis van ons dorp bij juffrouw Mart in het vierde leerjaar. Na mijn secundaire schooltijd koos ik voor de opleiding regent Nederlands, geschiedenis en aardrijkskunde. Intussen was ik echter zo gebeten door de historische microbe dat ik vervolgens mijn licentie moderne geschiedenis in Leuven behaalde. In deze periode werd ik actief binnen de heemkundige kring. Ik vind het belangrijk om mensen duidelijk te maken waar we vandaan komen. Als docent geschiedenis aan de lerarenopleiding wil ik mijn studenten duidelijk maken dat vroeger niet beter of slechter maar wel anders was. Respect is in dit opzicht een basisattitude. De meest laagdrempelige vorm van geschiedenis is de geschiedenis van de eigen omgeving, van het dorp waarin je leeft. Dit verhaal verder uitspitten en levendig houden is voor mij een hoofdtaak van een heemkundige kring.

Ik kwam al in de lagere school in contact met de heemkundige kring. Mijn oom - ook een historicus - was en is nog steeds de voorzitter van de vereniging. Als kind nam hij me regelmatig mee naar het gemeentearchief of het lokaal van de heemkring. Via die weg was ik vaak een jonge, bevoorrechte getuige van het optekenen en uitspitten van de dorps-geschiedenis.

Het opbouwen van gelegenheidstentoonstellingen en een historische stoet die terugging op een ‘oude vete’ tussen ons dorp en een buurgemeente vond ik de leukste ervaringen.”

Piet Van Deun (°1977) Erfgoed Hoogstraten vzw

“Hoogstratens Oudheidkundige Kring (HOK) was al enkele jaren een slapende vereniging. Een aantal mensen in Hoogstraten, waaronder ikzelf, besloot eind 2002 een nieuwe erfgoedvereniging op te richten: vzw Erfgoed Hoogstraten. De vereniging stelde zich onder

andere de vrijwaring van het bouwkundig erfgoed van Hoogstraten tot doel. Al snel werden er ook andere werkgroepen opgericht, onder andere rond culinair erfgoed en oude voetwegen.

Ikzelf ben werkzaam in het Stedelijk Museum Hoogstraten en ben dus beroepshalve met erfgoed bezig. Hierdoor kwam ik automatisch in contact met andere geïnteresseerden.

De oprichting van een nieuwe erfgoedvereniging werd enthousiast onthaald en al snel kregen we meer dan honderd leden. In 2010 organiseerden we in het kader van ‘800 jaar Hoogstraten’ een groot openlucht-evenement: ‘Vivat Hooghstraeten’. Met meer dan 300 figuranten kon je elk aspect van de Hoogstraatse geschiedenis bekijken, wat meer dan 25.000 mensen ook deden. Het was een overweldigend succes!

Ik ben secretaris van de vereniging en regel dus veelal administratieve zaken, maar ik zit ook in verschillende werkgroepen: ‘Op het oorlogspad’ (over militaire geschiedenis), ‘Levende geschiedenis’ en ‘Oude Voetwegen’. Voor mezelf is erfgoed van jongs af aan een interesse geweest. Aangezien ik nog maar 34 jaar ben, hoop ik nog wel enige jaren voor de vereniging te kunnen blijven ijveren.”

Raf Ceustermans (°1982) Werkgroep voor Geschiedenis en Heemkunde van Laakdal

“Ik ben ingenieur van beroep maar ik ben ook altijd geïnteresseerd, gefascineerd en gepassioneerd geweest door geschiedenis. Vanaf mijn 14de ging ik naar openingsdagen van de heemkring, om mijn familiegeschiedenis uit te vlooi-

en, met nadruk op alles wat plaatsvond voor 1700. Mijn interesse breidde snel uit naar andere onderwerpen. Nadat ik afstudeerde, trad ik toe bij de kring om artikels te schrijven en de werking mee te verzorgen. De vergaderingen vonden door de week in Laakdal plaats en ik zat in Leuven op kot, vandaar dat het praktisch niet mogelijk was om al tijdens mijn studies mee te werken. Ik deed al op eigen houtje opzoekingswerk in oude publicaties toen ik terechtkwam bij de heemkring, via een oom van mijn vader die toen secretaris was. Hij vertelde wat het was en wat de kring te bieden had. De mensen zijn er vriendelijk en werken klantgericht, wat helaas niet in alle heemkringen en archiefbewaarplaatsen het geval is, zo heb ik onder-vonden.

Voor mezelf is het een ideale aanleiding om artikels te schrijven en onderzoek te doen. Af en toe schrijf ik iets voor ons tijdschrift en als secretaris verzorg

ik de correspondentie met het gemeentebestuur en stel ik subsidiedossiers op. De leukste ervaringen zijn wanneer een puzzelstuk gevonden wordt dat de plaatselijke geschiedenis weer wat meer uit de mist haalt: archiefstukken die opduiken op zolder, een Canadees glasraam dat via onze website getraceerd wordt naar een 17de eeuwse familie uit Laakdal, piloten uit WOII die via onze website herenigd worden met mensen uit de gemeente, enzovoort.”

Glenn Geeraerts (°1980) **Heemkring Averbode**

“Ik studeerde Germaanse taal- en letterkunde toen ik een eigen artikel, over Willem Elsschot en Averbode, aan iemand van het bestuur van de heemkring bezorgde. Ik

kende hun werking al jaren en las hun tijdschrift bij mijn grootouders. Niet veel later vroeg de voorzitter of ik niet vaker wou meewerken en bestuurslid wou worden. Ik ging op het aanbod in omwille van mijn passie voor geschiedenis en het dialect van mijn dorp, en omdat ik zo de kans kreeg om te schrijven voor een geïnteresseerd lezerspubliek over onderwerpen die me boeien.

Toen ik ging aankloppen bij de kring, was het bestuur een echt seniorenclubje. Twee, drie mensen schreven noodgedwongen de jaargang van het tijdschrift vol. Vers en vooral jong bloed was meer dan welkom. En toch, als student ben je nog een beetje hemelbestormer. Dat leidde soms tot botsingen met de oude garde: ‘We doen het al dertig jaar op deze manier, waarom zouden we het voortaan anders doen?’ Gelukkig kwam er nog een jongere in het bestuur, zodat we aan hetzelfde zeel konden trekken.

Onze activiteiten lokken altijd veel volk. Ook toen ik als groentje voor het eerst een culturele uitstap naar Leuven mocht organiseren. Ik was er niet gerust in, maar op de dag zelf bleek dat we op zoek moesten naar een extra autocar. Een geslaagde vuurdoop!

Ik blijf me inzetten voor de heemkring. Het onderwerp boeit me nog steeds en ik heb voldoende tijd om me te engageren. Tijdsgebrek is volgens mij een flauw excuus. Ik vind trouwens dat iedereen zich op de één of andere manier zou moeten inzetten voor het verenigingsleven.”

Timo van Havere (°1990) **Erfgoedkamer van Bertem**

Timo studeert momenteel nog geschiedenis en was rechtstreeks betrokken bij de oprichting van de Erfgoedkamer van Bertem, zo’n drie jaar geleden. “Ik was al lang geïnteresseerd in geschiedenis, maar het was via een tip van mijn vader dat ik betrokken raakte

bij de werking van de Erfgoedkamer. Bij de oprichting was ik de jongste geïnteresseerde maar ik probeerde meteen actief mijn steentje bij te dragen. Eerst als webmaster, en nadien ook als lid van het bestuur.”

Het leeftijdsverschil met andere bestuursleden ervaart hij niet als een probleem. “We vinden elkaar in de wil om een eigentijdse vereniging uit te bouwen en natuurlijk vooral in onze passie voor geschiedenis. Ik zou het fantastisch vinden om te kunnen nadenken over verdere verjonging van onze vereniging, maar momenteel heb ik het al druk genoeg.”

Ondertussen was Timo nauw betrokken bij de oprichting en ordening van het documentatiecentrum, maar ook bij het opzetten van enkele tentoonstellingen. “Dat is natuurlijk de grootste uitdaging, een tentoonstelling uitbouwen en daarbij van nul beginnen. Op Open Monumentendag had ik bijvoorbeeld een tentoonstelling gemaakt over de geschiedenis van de oude brouwerij Delvaux in Bertem.”

Joris Philips (°1984) Heemkundige Kring van Tervuren

Joris ging tijdens zijn studie geschiedenis langs bij de Heemkundige Kring van Tervuren om onderzoek te doen voor zijn thesis. Op dat moment moest de kring haar archief verhuizen en bood Joris een helpende hand aan. “De voorzitter van de Heemkundige

ge Kring van Tervuren was mijn leerkracht geschiedenis in de middelbare school. Op die manier is hij een grote bron van inspiratie geweest en tevens één van de redenen waarom ik geschiedenis ben gaan studeren.”

“Tijdens mijn studie schreef ik enkele stukken over de lokale geschiedenis van Tervuren, gebaseerd op bronnen die in het archief bewaard werden. Ik voelde me er steeds welkom en men gaf me ook alle vrijheid om opzoeken te doen in het archief. Aan het ronddolen in het archief op zoek naar informatie hou ik goede herinneringen over.”

Maar na die korte passage hield Joris het voorlopig voor bekeken. “Als jongere zoek je vooral leeftijdsgenoten op en als je die niet vindt bij een heemkundige kring, is afhaken aannemelijk. Ondanks die kloof vind ik het belangrijk dat jong en oud elkaar kunnen inspireren. Veel hangt ook af van het onderwerp. De meeste mensen tonen pas interesse voor geschiedenis als ze ouder worden.”

Rob Bartholomees,
Geertje Cools,
Bert De Smet
en Daphné Maes

Wat roept de term ‘heemkunde’ bij je op?

“Heemkunde werkt voor mij in zekere zin identiteitsversterkend. Het legt de link tussen de persoonlijke familiegeschiedenis en het ruimere socio-culturele verhaal van de streek. Heemkunde legt voor een stuk vast wie je bent, wat je doet en waarom je doet.”
Brecht Demasure

“De term klinkt wat oubollig, maar ik vind het eigenlijk wel een mooi woord voor alles wat lokaal erfgoed, plaatselijke geschiedenis enzovoort aangaat.”
Eleke Langeriaert

“Heemkunde is grasduinen in de geschiedenis van je eigen dorp(elingen), constateren dat er zelfs achter het bakkerijgebouw om de hoek een fascinerend verhaal schuil gaat en een ontdekkingsstocht naar wat de meeste inwoners van het dorp wel wisten, maar allang vergeten waren.”
Griet Claerhout

“De term heemkunde vind ik goed omschreven door de vroegere redacteur van de Roede van Tielt, nl. ‘de rozijnen in het brood van de geschiedenis’. Heemkunde refereert bij mij ook naar personen die enthousiast zijn over het verleden van hun eigen dorp en gemeenschap en die kennis ook met anderen willen delen. Het mooiste is dat de meesten dat op vrijwillige basis doen.”
Thijs Lambrecht

“Ik dacht dat heemkunde vooral met bewaren, archiveren en woorden als ‘fossielen’ te maken had. Ik heb ondertussen geleerd dat het onze belangrijkste taak is om lokale geschiedenis te bewaren, documenteren en vooral toegankelijk en bekend te maken. Het boeiende daarvan is dat je zo noodzakelijkerwijs ook in contact komt met ‘grote geschiedenis’ en gebeurtenissen, documenten, enz. en ze dan beter in een context kan zetten of zien. Bovendien heeft alles en iedereen een verhaal, dat meer verdient dan een stoffig hoekje of een donkere kelder...”
Laure Beels

“Heemkunde: interesse hebben in hoe de vorige generaties de plek waar je leeft hebben gemaakt tot wat ze nu is.”
Koen Cools

“De term heemkunde is een beetje oubollig en roept associaties op met een stoffig verleden. Daarom is het belangrijk om in de sector moderne terminologie en vormgeving te gebruiken. Koepelgroepen die de naam uitdragen en vertegenwoordigen zouden zich ook beter niet bezighouden met politiek engagement.”
Raf Ceustermans

“Nostalgie is voor velen het codewoord, denk ik. Maar tegelijk heb ik het moeilijk met die aanpak. Het Averbode van vóór de oorlog, ‘ons Everbeur’, dat we zo graag opvoeren in ons tijdschrift, komt écht niet meer terug hoor.”
Glenn Geeraerts

“‘Heemkunde’ is een ongelofelijke vage term. Hij voelt wel wat gedateerd aan, lijkt mij te verwijzen naar een manier om de geschiedenis te beleven die echt niet meer van deze tijd is. ‘Erfgoed’ is misschien het alternatief voor de eenentwintigste eeuw.”
Timo van Havere

“Mannen met een baard die aan stamboomonderzoek doen.”
Joris Philips